

Posudek vedoucího práce

Jana Duchková: Integrace rjúkjúského území a jeho obyvatelstva do Velko-japonského císařství

Při diskuzích o problematice integrace jednotlivých národnostních menšin žijících na území dnešního Japonska se v centru pozornosti ocitají nejčastěji Ainuové, Korejci či Číňané, přičemž obyvatelé původní samostatného království Rjúkjú většinou leží na okraji zájmu odborné i laické veřejnosti. K zájmu o jazyk a kulturu původních obyvatel dnešní prefektury Okinawa nepochybně přispělo i několik televizních seriálů, které nepochybně posílily rozvoj turistického ruchu, nicméně otázek integrační politiky japonské vlády se téměř nedotknuly. Je to možná i proto, že většina Japonců se dnes dívá na Okinawu jako na území, které s výjimkou poválečného období, patřilo „odedávna“ Japonsku není třeba zabývat se jím v kontextu asimilační politiky Japonska. Při hlubším ohledání však zjistíme, že tato problematika není ani zdaleka tak jasná a jednoznačná, jak by se mohlo zdát na první pohled. Diplomantka se snaží zaplnit tuto mezeru prací, která mapuje vývoj integrační politiky Japonska od poloviny sedmdesátých let devatenáctého století do konce dvacátých let století dvacátého.

Po úvodní kapitole, která seznamuje čtenáře s cílem práce, metodologií, definuje základní pojmy a hodnotí použitou literaturu, rozděljuje diplomantka celou problematiku do tří základních období – na dobu do roku 1875, léta 1875 – 1895 a období od přelomu století do konce 20 let. Autorka sleduje nejen oficiální přístup japonské vlády či neoficiální přístup Japonců, ale ukazuje, jak se měnil postoj samotných Okinawanů k procesu jejich integrace do majoritní populace. Při argumentaci používá diplomantka nejen „tradiční“ literaturu, ale pracuje i s nejnovějšími poznatky, se kterými v posledních několika letech přišli jak japonští tak i zahraniční badatelé. Výsledkem je plastický obraz složený nejen z oficiálních doktrín ale zahrnující i problém kulturní „okupace“ v širším kontextu. Vzhledem k tomu, že se jedná o první práci tohoto druhu v našem akademickém prostředí, chtěl bych vyzdvihnout především obtížnost zpracování daného tématu zejména s ohledem na nedostatek primárních zdrojů.

Celá práce je psána čtivým jazykem, který však občas nezapře originální jazyk předlohy či použitého materiálu (ať již jde o japonštinu či angličtinu.) . Práce je doplněna základním poznámkovým aparátem včetně nezbytných komentářů. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem doporučuji přijmout práci k obhajobě a navrhuji hodnocení stupněm **výborně**.

V Praze dne 16. září 2007

Jan Sýkora, PhD.

Ústav Dálného východu FF UK